

מ"ת 2006/03/20 - נסים מסארוה נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

מ"ת 2006-03-20 מדינת ישראל נ' מסארוה
תיק חיצוני: 97431/2020

מספר בקשה: 4

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	נסים מסארוה ע"י ב"כ עו"ד אמיר מסארוה
נגד	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבה	
החלטה	

לפניי בקשה לעיון חוזר לביטול פסילה עד תום ההליכים.

רקע:

בתאריך 5.3.20 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של נהיגה בשכרות מחמת סירוב לבדיקת שכרות לפי דרישת שוטר בניגוד לסעיף 64ד(א), 62(3), 64ב(ב), 39א לפקודת התעבורה, נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, עבירות מיום 5.3.20.

על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 5.3.20 בשעה 01:31 או במועד סמוך לכך, ברחוב הנשיא ויצמן 8 בעיר חדרה או במקום סמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג סקודה מ.ר. 5684253, דרך עירונית, שעת לילה תאורת כביש פעלה במקום; ובמועד ובמעמד האמור לעיל נהג הנאשם ברכב מנועי בקלות ראש במקום ציבורי בהיותו שיכור בכך שסירב לבדיקת שוטר לבצע בדיקת דם; וללא פוליסת ביטוח המכסה נהיגתו.

מדובר במבקש אשר הינו נהג חדש ומחזיק ברישיון נהיגה משנת 2019, ובעברו הרשעה משנת 2017 בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה כלל, נהיגה בקלות ראש, ונהיגה תחת השפעת סמים משכרים או משקאות משכרים, ונראה כי תלויה ועומדת נגדו פסילה מותנית בת 6 חודשים.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המבקש ולפסילה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

בדיון מיום 5.3.20, לאחר שמיעת טענות הצדדים, הסכימו הצדדים על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ועל

עמוד 1

שחרורו של המבקש למעצר בית בביתו, עם חלונות התאווררות יומיים, בפיקוח אביו ואחותו, ועל פסילה עד תום ההליכים; ובהחלטה מיום 5.3.20, לאחר שעיינתי בחומר החקירה שהונח בפני ונחה דעתי כי קיימות ראיות לכאורה בתיק החקירה המספקות לצורך שלב זה, ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהמפקחים המוצעים, ונוכח הסכמות הצדדים, הוחלט על שחרור המבקש בתנאים מגבילים, לרבות פסילה עד תום ההליכים, כמוסכם.

ביום 12.3.20 הסכימו הצדדים על שינוי התנאים המגבילים באופן שיותר למבקש לצאת את מעצר הבית לעבודה; ובהחלטה מיום 12.3.20 הוריתי כי המבקש יוכל לצאת לעבודה בפיקוח המעביד, כמוסכם, ויתר התנאים המגבילים נותרו על כנם.

התיק העיקרי קבוע להקראה; ובשל מצב חירום הקורונה ישיבת הקראה שהיתה קבועה ליום 18.3.20 נדחתה ליום 17.9.2020.

ביום 11.5.2020, עתר המבקש לביטול פסילתו עד תום ההליכים. לטענת המבקש, במעמד מתן ההסכמה לפסילתו עד תום ההליכים, הסתמך על כך שמועד הדיון שהיה קבוע בתיק העיקרי ליום 18.3.20 יתקיים במועדו, והוא התכוון לכפור מידית בהקראה הראשונה וסביר להניח שדיון ההוכחות היה נקבע טרם תקופת הפגרה, והסכמתו ניתנה מתוך הנחה כי התיק יסתיים עוד בטרם תקופת הפגרה; אך לנוכח מצב חירום הקורונה נדחה הדיון, ומשפטו עלול לארוך זמן רב, ובכך נתגלו עובדות חדשות שלא בידיעתו עת נתן הסכמתו בדבר פסילת רישיונו עד תום ההליכים, ויש בכך כדי שינוי נסיבות המצדיק עיון חוזר בהחלטת הפסילה (סעיפים 6-2, ו13-14 לבקשה). עוד נטען, כי אכן ניתנה הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה בתיק, אך לאחר עיון מעמיק בחומר הראיות, בפסיקה ובנהלים המשטרתיים, אין פסול בסיכויי זיכוי של המבקש (סעיף 7 לבקשה); ועד לתאריך ההקראה הקבוע יוותר המבקש פסול לתקופה של 6 חודשים, ובהיותו נהג חדש, פסילה מעבר ל-3 חודשים תחייב אותו במבחן עיוני; ולא נשקפת מסוכנות כלשהי מנהיגת המבקש, אשר עמד בתנאי השחרור ולא הפר את הפסילה מאז 5.3.20; ולכן ביקש לבטל את הפסילה עד תום ההליכים או לחילופין לקצוב את הפסילה ל-89 ימים.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי המבקש אינו עומד בעילות הקבועות בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) לשינוי תנאי השחרור, לרבות קביעת מועד דיון רחוק בנסיבות ענייננו, כאשר ההגבלות בהן נתון המבקש, במעצר בית חלקי ויוצא לעבוד, מצויות ברף הפגיעה המינימלי, ובקשתו נובעת מענייני נוחות ותו לא.

היום 20.5.20 התקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים.

בפתח הדיון טען ב"כ המבקש, כי פנה למשיבה בבקשה לעיון בחומר חקירה נוסף, אשר יכול ויהא בו להוסיף על נימוקי הבקשה; ומשאפשרתי למבקש, על אף התנגדות המשיבה, להגיש בקשה מתוקנת ויקבע מועד נוסף לדיון, ביקש ב"כ המבקש לדון בבקשה כפי שהוגשה.

בדיון חזר ב"כ המבקש על טענתו, לפיה ההסכמה שניתנה לפסילה עד תום ההליכים ניתנה בהתבסס על כך שהדיון בתיק העיקרי היה קבוע ליום 18.3.2020, ודחיית הדיון בשל מצב חירום הקורונה מהווה שינוי נסיבות בלתי צפוי; ופסילתו של המבקש מעבר ל-3 חודשים תחייב אותו לעשות תיאוריה ותגרום למבקש נזק בלתי הפיך; ולפיכך ביקש

לקצוב את הפסילה ל 89 ימים.

ב"כ המשיבה חזרה על התנגדותה; טענה כי המבקש אינו עומד בתנאים של 'שינוי נסיבות' ו'חלוף זמן' שעה שחלפו חודשיים וחצי בלבד מאז הפסילה, ובמועד ההסכמה לפסילה עד תום ההליכים היה ידוע כי המבקש הינו נהג חדש ויידרש למבחן תיאוריה; והפנתה למסוכנות הנשקפת מנהיגותו של המבקש, כאשר מדובר בנהג חדש בעל ותק נהיגה קצר, והספיק לצבור לחובתו עוד בטרם הוציא רישיון נהיגה הרשעה קודמת דומה בנהיגה תחת השפעה, והשילוב של חוסר הניסיון בנהיגה ביחד עם נהיגה בשכרות מהווה סיכון בבחינת פצצה מתקתקת; והאינטרס הציבורי להגנה על משתמשי הדרך גובר על כל אינטרס אישי של המבקש.

הצדדים הסכימו כי ההחלטה תינתן בהיעדרם.

דין

תנאי לעיון מחדש בתנאי השחרור הינו התגלותן של עובדות חדשות, שינוי נסיבות או חלוף זמן ניכר, כאמור בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996; והליך זה לא נועד לשמש "מסלול עוקף" לערעור מחודש על החלטת השחרור (בש"פ 2274/02 **עמרם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.3.2002); בש"פ 2252/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (8.4.2015); בש"פ 6745/17 **יונס נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 7 (26.9.2017); ובש"פ 7371/17 **אבי רוחן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.10.2017)).

בענייננו, ההסכמה וההחלטה לשחרורו ופסילתו של המבקש ניתנו ביום 5.3.20; והבקשה בענייננו הוגשה ביום 11.5.20, בחלוף כחודשיים ממועד שחרורו ופסילתו בהסכמה של המבקש; מכאן שלא ניתן לומר כי עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה.

כמו כן, ההסכמה על שחרורו של המבקש ופסילתו עד תום ההליכים ניתנה, כאמור, ביום 5.3.2020; והחלטה לקביעת מועד דיון הקראה ניתנה על ידי המותב שדן בתיק העיקרי ביום 8.3.20; כך שקשה לקבל את הטענה כי ההסכמה לפסילה עד תום ההליכים ניתנה בהתבסס על כך שהדיון בתיק העיקרי היה קבוע ליום 18.3.2020, שעה שבמועד מתן ההסכמה טרם נקבע כלל מועד לדיון בתיק העיקרי; וגם עובדת היות המבקש נהג חדש היתה ידועה; ומכאן שגם לא ניתן לומר כי נתגלו עובדות חדשות.

מעבר לזאת, וגם אם נקבל את הטענה כי דחיית מועד הדיון בתיק העיקרי בשל מצב חירום הקורונה מהווה שינוי נסיבות המהווה עילה לעיון חוזר, - אינני סבורה שהתמשכות ההליך בעניינו של המבקש מצדיקה, בשלב זה, בחינה מחודשת של תנאי השחרור, באופן שהשתנתה נקודת האיזון לטובת ביטול הפסילה עד תום ההליכים.

נפסק, כי "בנסיבות בהן מורה בית המשפט על שחרור נאשם בעבירות תעבורה לחלופת מעצר, ראוי כי הדבר יעשה תוך ניסיון להבטיח את הרחקתו של הנאשם מן הכביש ומכלי הרכב (בש"פ 2173/12 אל גניני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.3.2012)). במקרים המתאימים, פסילת רישיונו של נאשם מאפשרת את שחרורו ממעצר, תוך הבטחה שאותו נאשם

לא ימשיך לנהוג ולסכן בנהיגתו את ציבור המשתמשים בדרכים. " (בש"פ 2172/12 מוחמד הוואש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.03.2012)).

בנסיבות המקרה בענייננו, העבירות המיוחסות למבקש הן עבירות חמורות; כאשר המבקש נהג, לכאורה, בקלות ראש במקום ציבורי בהיותו שיכור; ויש במעשים המיוחסים למבקש בכתב האישום כדי ללמד על מסוכנותו הרבה.

העבירה של נהיגה בשכרות הינה עבירה חמורה הטומנת בחובה סכנה רבה, והמסוכנות נלמדת מחומרת העבירה כשלעצמה, והסיכון הטמון בנהיגה בשכרות, הן לנהג עצמו והן לציבור המשתמשים בדרך. וראו למשל רעפ 4766/19 מוחמד יחיה נ' מדינת ישראל, 15.7.19:

"נהיגה בשיכרות הפכה בשנים האחרונות ל"מכת מדינה" אשר מעמידה בסיכון את שלום הציבור ואת ביטחונו. משכך, על בית המשפט מוטלת האחריות להרחיק נהגים פורעי חוק מהכביש ולהחמיר ולנקוט ביד קשה כלפי אלו הנוהגים תחת השפעת משקאות משכרים (וראו גם: רע"פ 2669/19 חאמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 12 (28.4.2019); רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 9 (6.2.2013))."

וראו גם רעפ 6439/06 קריטי נ' מדינת ישראל (19.10.06); רעפ 2829/13 מו מוריאל נ' מדינת ישראל (29.4.13); רעפ 8719/14 יעקב בן בנטוליליה נ' מדינת ישראל (14.1.15); ועפ 5166/14 יבגני קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.15).

יתרה מכך, מדובר בעבירות שבוצעו, לכאורה, בהיות המבקש נהג חדש, המחזיק ברישיון נהיגה משנת 2019; ולחובתו הרשעה קודמת בעבירות חמורות של נהיגה ללא רישיון נהיגה כלל, נהיגה בקלות ראש, ונהיגה תחת השפעה, ועונשים שהוטלו עליו בעבר, לרבות פסילה מותנית שהינה ברת הפעלה בענייננו, לא הרתיעו אותו מלחזור לסורו ולנהוג בהיותו שיכור, לכאורה.

הפסיקה הכירה בכך שנהיגה בשכרות מסכנת את הציבור באופן ישיר ובמידה משמעותית; ו"נוכח המסוכנות האמורה, על רקע עבירה קודמת, קיימת גם עילת מעצר." (עמ"ת (מחוזי באר שבע) 19001-01-16 הנדצ'ר נ' מדינת ישראל, 21.1.16); כפי שגם הסכימו הצדדים בענייננו.

עולה אם כן, כי מעשיו לכאורה של המבקש חמורים וטומנים בחובם מסוכנות רבה, מסוכנות המוצאת את ביטויה בחומרת העבירות כאן אותן ביצע לכאורה המבקש; מסוכנות שמקורה בנהיגתו של המבקש, המעמידה בסיכון של ממש את שלום הציבור וביטחונו, מסוכנות אשר יש לה השלכה רבתי לעניין האפשרות לבטוח במבקש בנהיגתו.

נוכח המסוכנות האמורה, ועל רקע מעורבות קודמת בעבירה דומה של נהיגה תחת השפעה; אני סבורה, כי בנסיבות מקרה זה, באיזון בין האינטרס הציבורי בהרחקת המבקש מן הכביש לבין זכותו שלא 'להיענש' בפסילת רישיון טרם שהורשע בדינו, בהתחשב במכלול נסיבות המקרה, ותוך מתן משקל הולם למועד הדיון שנקבע בתיק העיקרי, ולנסיבות האישיות של המבקש והנזק הנטען בשל הצורך במבחן עיוני; - אין בחלוקף הזמן שעבר מאז הוחלט והוסכם על פסילת

רישיונו של המבקש (כחודשיים וחצי), כדי להטות את הכף לטובתו של המבקש באופן שיצדיק את ביטול פסילתו; וסבורני כי האיזון הראוי בין האינטרס לשמירה על שלום הציבור לבין זכותו של המבקש, אינו מצדיק את קציבת הפסילה ל-89 ימים כמבוקש.

לפיכך, הבקשה לעיון חוזר לביטול פסילה עד תום ההליכים נדחית.

המזכירות תמציא העתק מהחלטתי זו לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ו אייר תש"פ, 20 מאי 2020, בהעדר הצדדים.